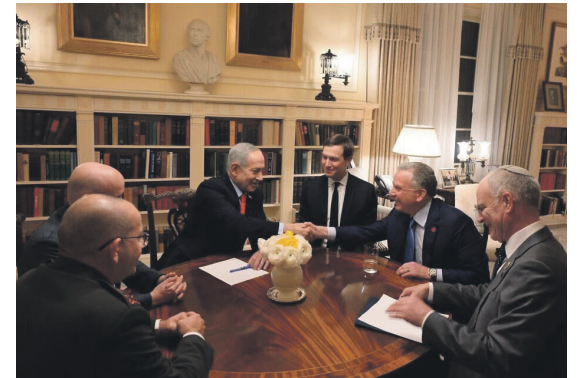

"אם יהיו לנתניהו 61 מנדטים, עלינו לבוא ככוח גדול ולדרוש ממנו להקים ממשלה ציונית רחבה, ולא ממשלה קיצונית ורעה". בני גנץ מנסה לעלות מעל אחוז החסימה עם יוזמת "הממשלה הציונית" וקורא לבנט, איזנקוט וליברמן לקבל את עמדתו

בן בית

בלי הצגות: הדלת הדרומית, הפגישה השביעית והקרבה שאין לאף מנהיג אחר

יוכים שאינם מעידים על המתרחש. נתניהו עם היועצים האמריקאים לפני הפגישה בבית הלבן. (אבי אוחיון לע"מ)

הפגישה השבוע בין הנשיא טראמפ לנתניהו הייתה השביעית מאז בחירת טראמפ. כמעט אחת לחודשיים בממוצע. אין כיום מנהיג בעולם שיכול להרים טלפון לבית הלבן ולקבל פגישה מרגע לרגע למעט נתניהו. מי שזוכר כיצד ממשל ביידן חחרים אותו במשך כשנה וחצי, מבין עד כמה התמונה התהפכה. עוד רגע קט ולנתניהו יהיה גם חדר קבוע בבית הלבן.

במקביל, הכניסה דרך "הדלת האחורית" במדשאה הדרומית, ללא שטיח אדום וללא צלמים סיפקה תחמושת ליריבים. הם כבר חגגו על "הברחה" של נתניהו מדלת צדדית. אלא שהמציאות הפוכה לגמרי: זו אותה כניסה שבה משתמש הנשיא עצמו. מי שזקוק לפוזה עובר דרך החזית. מי שנכנס מהדלת הפרטית הוא בן בית. מתחת לרדאר, אבל בלב העניינים.

עם קיום הפגישה, ועוד בארבע עיניים, מלמד על רמת האמון. נתניהו ביקש לשוחח ללא מתווכים, לאחר שהבין שלקושנר, חתנו של טראמפ השפעה גבוהה על הנשיא. לפיכך ביקש להגיע בעצמו ולהציג את עמדתו באופן ישיר. לפני ואחרי המפגש לא נישאו הצהרות ולא הייתה מסיבת עיתונאים. טראמפ דווקא אוהב את ההצגות הללו, אבל הפעם הן לא היו. הסיבה: המפגש לא היה אירוע תדמיתי אלא מפגש מודיעיני. שלוש שעות מאחורי דלת סגורה, מפות פרוסות על השולחן ואיראן במרכזן. איראן על השולחן כפשוטו.

לטראמפ שתי אופציות בלבד: תקיפה או הסכם. נתניהו בא להבין מה עומק כל אחת מהן. האם מדובר בתקיפה שתערער את המשטר, ואם הסכם, האם הוא יכלול לא רק גרעין, אלא גם טילים בליסטיים והפסקת מימון שלוחיה (הפרוקסים).

סביב טראמפ פועלים ארבעה מעגלי השפעה: סגנו ג'יי. די. ואנס והקו הבדלני; ויטקוף וקושנר הדוחפים לעסקה; מרקו רוביו שמזוהה יותר עם הקו התקיף; ומדינות האזור סעודיה, קטאר וטורקיה שמבקשות יציבות. מול כל אלה ניצב נתניהו ומציג את הזווית הישראלית: שעת כושר שאולי לא תחזור.

באיראן עוקבים בדריכות. המשטר מבין שחתימה על הסכם כניעה תפגע בלגיטימציה שלו מבית, אך גם יודע שמשיתכן זמן מסוכנת. השאלה אינה רק אם תהיה תקיפה אלא אם המפגש הזה כבר קבע את מסלולה.

בשבוע הבא, בימי שלישי ורביעי, יצינו באיראן 40 יום לטבח שביצע אנשי המשטר במפגינים. באיראן, כידוע, יום ה-40 אינו רק תאריך בלוח, אלא זרז אפשרי להתלקחות מחודשת. האופוזיציה האיראנית הגולה כבר פועלת להצית מחדש את הרחובות, להפוך את האבל לגל מחאה נוסף.

אם אכן יתחדשו ההפגנות ובמקביל תמשיך ותגבר המוכנות האמריקאית לאופציית תקיפה, אנו עשויים למצוא את עצמנו בתוך מציאות אחרת לגמרי: לחץ פנימי שמערער את המשטר מבפנים, ולחץ חיצוני שמאיים עליו מבחוץ. שילוב כזה כבר אינו "עוד סבב מתיחות", אלא נקודת מפנה אסטרטגית.

בין תקיפה להסכם

הקרב על איראן: מיצוי השיחות, ההטעיות האפשריות וההשפעה על הקלפי

עד לא מזמן נדמה היה שהשאלה אינה אם תבוא תקיפה נגד איראן אלא מתי. כעת הסיכוי להסכם גובר, לפחות כלפי חוץ. אבל מי שעובק אחרי הדינמיקה בין נתניהו לטראמפ יודע: לא כל מה שנאמר הוא בהכרח סוף פסוק.

נתניהו "טוחן" כבר שנים את הסוגיה האיראנית. לעגו לו. אמרו שהכול דיבורים. והנה איראן על השולחן הממשי בבית הלבן. הנשיא האמריקאי אינו רוצה להיזכר כמי שחתם על עוד הסכם כושל נוסח אובמה. מנגד, האווירה בארה"ב רחוקה מלהיות חד משמעית בעד מלחמה. לכן נתניהו גם לא רוצה להיראות כמי שדוחק את טראמפ לפינה.

זו גם הסיבה שהוא נמנע מלהביא אתו בפמליה את מפקד חיה"א, אף שלכתחילה תוכנן שהוא יגיע. השגריר לשעבר מייקל אורן ציין עוד קודם המפגש, כי מטרת נתניהו היא להשיג אור ירוק מטראמפ לפעול נגד הטילים הבליסטיים טיים באיראן ולקבל הגנה אווירית אמריקאית.

הקווים האדומים שהציג נתניהו ברורים: הפסקה מוחלטת של העשרת אורניום, פירוק הטילים הבליסטיים והפסקת מימון חמאס, חיזבאללה והחות"ם. החשש המרכזי: זי: משיכת זמן איראנית. טראמפ מדבר על מיצוי השיחות; נתניהו אינו מתנגד כל עוד במקביל מתכוננים ליום שאחרי הכישלון.

האם האיום האיראני יוסר סוף סוף סופית? התקיפה באיראן במבצע "עם כלביא"

צריך לזכור: גם בפגישה קודמת (הפגישה השנייה), כאשר טראמפ חשף לפתע את פתיחת השיחות עם איראן, היו מי שפירשו זאת כ"דריסה" של נתניהו. אולם כעבור שישים יום הגיעה התקיפה, מה שמלמד ששני המנהיגים כבר הוכיחו שהם יודעים להטעות.

מעבר לגיאוגרפיה, יש גם פוליטיקה. רוב הציבור במרכז המפה הפוליטית במדינת ישראל, רוצה לראות יחסים חמים עם הממשל האמריקאי. היחסים הכושלים בעבר בין נתניהו לאובמה פגעו בראיה"מ. אולם הקשר הנוכחי האישי והחם של נתניהו עם טראמפ, לבטח לעומת יריביו באופוזיציה, מחזק אותו בסקרים. הצלחה מדינית וצבאית, עשויה להקדים גם לוחות זמנים פוליטיים.

אם האיום האיראני יוסר או לפחות יצומצם משמעותית, מדינת ישראל תיכנס לעידן כלכלי אחר. במשך שנים חלק ניכר מהתקציב הלאומי הופנה לביטחון, להיערכות רב

זירתית ולבלימת שלוחותיה של איראן באזור. איום קיומי מתמשך מכתוב סדר עדיפויות תקציבי.

ברגע שהאיום הזה יורד מהשולחן, אפילו חלקית, משתנה כל משוואת התקציב: פחות מיליארדים למערכות יירוט, לכוננות מתמדת ולמלחמות התשה, ויותר משאבים לתשתיות, חינוך, בריאות, חדשנות וצמיחה. במקביל גם ההשקעות יגדלו, דירוגי האשראי יתחזקו, והמשק ינשום עמוק.

כלומר, לא מדובר רק במהלך ביטחוני, אלא במהלך שעשוי לשנות את מנועי הצמיחה של המדינה לשנים קדימה. נתניהו לא יחמיץ את ההזדמנות הפוליטית לנצל זאת לצרכיו.

בסופו של דבר, יש שלוש אופציות על הפרק: תקיפה אמריקאית; תקיפה משולבת; או הסכם. ההכרעה תעצב לא רק את ביטחון מדינת ישראל, אלא את המזרח התיכון כולו. ואולי גם את מערכת הבחירות הבאה בירושלים.

איראן והקלפיות

בין החדר הסגלגל לחודש סיוון; בין תיאום מהלכים אסטרטגי לעמימות מכוונת

הפגישה בין טראמפ לנתניהו תוכננה לשעה אחת בלבד אך נמשכה שלוש שעות. בשלב מסוים היא חדלה להיות מפגש בארבע עיניים והתרחבה לעוד כמה זוגות עיניים, כאשר על השולחן נפרסו מפות. ההערכה היא שחלק משיחותיה מהשיחה עסק בשאלה המרכזית: מה יקרה אם לא יושג הסכם עם איראן. כיצד יתואמו המהלכים, ומה תהיה חלוקת המשימות בין וושינגטון לירושלים ביום שאחרי.

"אני הייתי מגדיר את מה שהיה כפגישת תיאום יותר מאשר פגישת שכנוע", אמר אתמול ארי ארו, לשעבר ראש הסגל בלשכת נתניהו, המכיר היטב את הדינמיקה מבפנים. "פגישות כאלה צריכות להיעשות בארבע עיניים. נושאים כאלה לא סוגרים בשיחת טלפון". הדברים הללו מחזקים את ההערכה כי לא מדובר היה בביקור סמלי, אלא בדיון עומק אופרטיבי.

מי שנעדר מהפגישה הוא השר והשגריר לשעבר רון דרמר. לראשונה הוא לא השתתף בפגישה כה גורלית.

הביקור כולו התנהל כמעט בדממה תקשורתית. התקשורת האמריקאית, שבדרך כלל יוצאת מגדרה לסקר את ביקוריו של נתניהו, שתקה באופן חריג. ראש הממשלה עצמו, שאינו מחמיץ הזדמנות להתראיין לערוצים הגדולים בארה"ב, נמנע מכך הפעם. גם העיתונאים הישראלים לא קיבלו תדריכים, אם כי זה כבר הפך כמעט לשגרה. הרצון היה ברור: להימנע מהצהרות פומביות שיכולות להקשות על המשא ומתן הרגיש בין ארה"ב לאיראן.

"התעקשתי למצות את השיחות עם איראן כדי לבדוק אם ניתן להגיע להסכם", אמר טראמפ לאחר הפגישה, עם דגש על המילה "התעקשתי". בלשכת נתניהו ציינו מנגד כי ראש הממשלה שמר בפגישה על "האינטרסים הביטחוניים של מדינת ישראל". משתי ההודעות הללו קשה להסיק מסקנות חד משמעיות, מלבד התחושה שהעמימות הייתה מכוונת.

פרט מעניין נוסף: לפני כל פגישה בין נתניהו לטראמפ מסבירים הפרשנים ו"המומחים" על הפערים ביניהם ועל האינטרסים השונים של כל אחד מהם. בפועל, לאחר הפגישות, מתברר שוב ושוב שאין ביניהם הבדל של סיכה. גם הפעם המציאות תוכיח.

כאמור לביקור ולתוצאותיו צפויה להיות גם השפעה פוליטית פנימית. מתנגדיו של נתניהו מביעים בכל הזדמנות "חשש" שהוא ידחה את הבחירות בשל המצב מול איראן. מאידך, לנתניהו עשוי להיות אינטרס דווקא להקדים את

"אם הייתי אני זה שאומר את זה, כל המהדורות היו נפתחות עם הדברים הללו" ראש הממשלה נתניהו, על דברי אהוד ברק שהתבטא באומרו כי "יש לפתוח את השערים להמרה המונית ליהדות כדי שנוכל לשלוח באיכות האזרחים בצורה הרבה יותר יעילה"

ובכל זאת, סוגיה אחת ראוייה לדיון: האם יש מקום לשלב גופים משפטיים פנימיים שיילוו את הנציגים בשיח מול היועצת המשפטית של ועדת חוק וביטחון. ייתכן שמהלך כזה יסייע לגבש פתרון משפטי הולם, שיעמוד גם במבחן בג"צ.

הפרשה והבושה

מהמעצר המיותר בשבת ועד התצהיר השקרי: מי אישר, מי ידע ומי שתק?

זה קרה לפני שש שנים בדיוק, בפרשת משפטים. שירה שפיץ הלכה עם בעלה לבית הכנסת בשבת בבוקר. כשחלפה על פני היועץ המשפטי לממשלה דאז, אביחי מנדלבליט, שצעד עם מאבטחיו, סיננה לעברו: "פרשת משפטים בושה". דקות לאחר מכן הופיעה נידת משטרה.

המעגל נסגר בפרשת משפטים. מנדלבליט שפיץ, שומרת מצוות, נדרשה לעלות לרכב המשטרה לעיני ילדיה לצורך חקירה. היא התחננה לצעוד רגלית לתחנה וסורבה. במשטרה ביקשו לדעת מה בדיוק אמרה; היא מצידה ביקשה לדעת מי התלונן. התשובה: "הוראה מגבוה". החקירה לא הניבה דבר, ובהמשך תבעה את המדינה וזכתה בפיצוי של 70 אלף שקלים.

השבוע, שוב בפרשת משפטים, שש שנים אחרי אותו אירוע, התיר בית המשפט המחוזי בירושלים לפרסם פרוטוקולים מהם עולה, כי מנדלבליט ידע בזמן אמת שהמשטרה חוקרת את נתניהו בתיק 1000 (פרשת הסיגרים והמשקאות) ללא אישורו. מדובר באישור הנדרש על פי חוק יסוד. עוד נחשף, כי בהמשך הגיש תצהיר לבית המשפט שבו הצהיר, כי נתן את הסכמתו לפתיחה בחקירה.

כדי להבין את חומרת העניין, ראוי לצטט את חיים רמון, שאינו נמנה עם אוהדי נתניהו. "חקירה של ראש ממשלה מחייבת אישור היועץ המשפטי", כתב. "השבוע התברר באופן חד משמעי שהמשטרה החלה לחקור את פרשת השמפניה והסיגרים בלי שניתנה הסכמת היועצ"ש לכך".

לדבריו, החמור אף יותר הוא, שהתצהיר שהוגש מאוחר יותר לבית המשפט אינו מתיישב עם הדברים שנאמרו בזמן אמת. בפרוטוקולים מצוטט מנדלבליט כמי שנוזף בחוקי רים: "אתם מתחילים בדיקה אחרת לגמרי, על דברים שלא אישרתי". ובכל זאת, כעבור שלוש שנים וחצי, הוגש תצהיר שלפיו ניתן אישור.

רמון מוסיף, כי גם הפרקליטות התנגדה בזמנו לחשיפת המסמכים הרלוונטיים, ולכן "ההתנהלות של היועצ"ש והפרקליטות בסוגיה זו מזכירה יותר התנהלות של כנופיית פשע מאשר של נציגי החוק".

פרופ' משה כהן אליה טען, כי לא מדובר בשיקול דעת משפטי טהור אלא בלחץ מערכתי כבד, והפנה אצבע מאשימה גם כלפי הדרג הבכיר בפרקליטות דאז - פרקליט המדינה שי ניצן.

הסיפור הזה אמור היה לפתוח את כל מהדורות החדשות על רעידת אדמה במערכת המשפטית, תוך דרישה לעצור ולסגור את משפט נתניהו. תחת זאת נרשמה דממה כמעט מוחלטת בערוצי התקשורת (מלבד 14). "השנאה של מקבלי ההחלטות בערוצים אלו לנתניהו וממשלתו, מביאה אותם

הדתית" ומאשימה אותו ב"סתירת פיות" שלה ושל ח"כ משה סעדה בוועדה ממניעים פוליטיים, על רקע שמועות בדבר שריון עתידי בליכוד. שר המשפטים יריב לוין, קרא ל"התעלות לגדול השעה" בעניין החוקים המשפטיים (וספג על כך מח"כ הרב אשר - ראו לקמן). וכך, אם זו רוח הדבר רים, ערב בחירות, ניתן לתאר מה יקרה בעיצומן.

בתוך מרחפת שאלת השר לשעבר, משה כחלון. האיש כנראה יחזור לפוליטיקה, וכבר עכשיו בנט וגנץ רודפים אחריו. ההכרעה בתיק הפלילי נגדו צפויה "בזמן הקרוב" ואחריה יחליט אם לשוב לזירה. חזרתו, אם תקרה, עשויה לטלטל את מפת המרכז ימין.

שורה תחתונה: לא רק התאריך יקבע את מערכת הבחירות הבאה, אלא השאלה מי יצליח לאחות מחנה מפוצל. בינתיים כולם יורים ויורים, חלקם החוצה וחלקם פנימה לתוך הנגמ"ש.

גבולות הגזרה

בין ביקורת פנימית להתקפה חיצונית: למה אסור להחליש את הנציגים דווקא עכשיו

בימים כתיקונם, הקטע הבא אמור היה להיות מיותר לחלוטין. אך הימים הללו מורכבים ושונים, ומכאן הצורך להאיר נקודה חשובה.

מותר לכולנו לבקר ולהתלונן על פעילות הח"כים החדשים. מאז ומעולם הם ספגו ביקורת, לעיתים בצדק ולעיתים שלא. כל אחד מהם יודע היטב שכאשר הוא משוגר על ידי מרגן ורובן לייצג את הציבור, הוא חשוף גם לביקורת ציבורית.

בימים אלו קל לכאורה עוד יותר להתלונן נגדם: כולנו חשופים לצווי הגיוס, לאיומים במעצרים, לטלפונים מהצבא וכו'. אבל דווקא בנושא הזה יש לחזק את ידיהם על עמידתם הנחרצת בעניין הגיוס. החלשתם לא תפתור דבר. להפך.

בהקשר זה צריך לזכור, שהנציגים מתמודדים כיום בכל החזיתות: גם החיצונית, ולצערנו גם הפנימית. בחזית החיצונית הם פועלים מול כוחות משפטיים עוינים, שגם הממשלה מתקשה להתמודד עמם. היועצת המשפטית ואנשיה שולטים לחלוטין בכל הקשור לאכיפה, ומשגרים מדי שבוע הוראות דרקוניות להחמרתה.

בד בבד, הח"כים נדרשים להמשיך לעבוד מול הפקידות החילונית בכל העניינים השוטפים, ואין צורך להכביר מילים עד כמה גם הזירה הזו טעונה, על רקע אווירת ההסתה וה'עליה' נגד הציבור החרדי. האקלים הציבורי בעייתי והכול עדין ושברירי.

גם החזית הפנימית אינה שקטה. הח"כים נאלצים לספוג קריאות נגדם בהפגנות רעילות ברחוב ומול בתיהם, והם נחשפים להן בכל אירוע ציבורי. רק לאחרונה נחשף כי חלק מהרעל התעמולתי ממומן בידי גורמים חיצוניים במיליוני שקלים.

השבוע נחשפתי לשיח פנימי בנושא, שבו רוב הדוברים ציינו כי איש מהם לא היה מוכן להתחלף עם הח"כים בימים אלו. השיחה עסקה בפועל במציאות בלתי אפשרית, ובהדגשה שלמרות האווירה העוינת, הם מצליחים להביא להישגים מרשימים, שחלקם כלל אינם ידועים לציבור.

הדעה הרווחת הייתה, שהנציגים פועלים בניקיון כפיים ובמסירות תחת מתקפה מכל עבר, כאשר ברור שאין פתרון קסם. מי שנמצא במרכז הזירה מבין היטב את גבולות הגזרה ופועל כמיטב יכולתו, תוך מילוי הוראות גדולי ישראל שליט"א בכל צעד ושעל.

מי שמצטרף לקמפיין המתועב נגדם, הממומן כאמור בידי גורמי שמאל חיצוניים, אינו תורם דבר למאבק, אלא מחליש אותו מבפנים.

הבחירות אם יחוש שהזירה האיראנית פועלת לטובתו, במיוחד אם ארה"ב אכן תבחר באופציה הצבאית. הקדנציה מתקרבת לסיומה. טראמפ מתכנן להגיע לאזור באייר, לקבל את "פרס ישראל" ואולי אף להדליק משואה. ביקור כזה יהפוך לאירוע פוליטי ממדרגה ראשונה, וסביר להניח שינוצל גם בהקשר הבחירות. אם כך יקרה, אין זה מופרך להעריך שהבחירות יוקדמו לסוף חודש סיון או לתחילת תמוז.

בין סיון לחשוון

הבחירות באופק, האופוזיציה מתכתשת, והקואליציה לא נשארת חייבת

קמפיין חזיתי ומפלג כדי ללכוד את תשומת הלב. גדי איזנקוט

העיסוק במועד הבחירות יהפוך בזמן הקרוב לדבר המרכזי שיעסיק את המערכת הפוליטית. שלושה תאריכים מרחפים באוויר: התאריך המקורי בחשוון, תאריך נוסף עליו דיברו השבוע כ"ו באלול, ימים ספורים לפני ראש השנה (ספק גדול אם יקרה) וכאמור סוף סיוון. ההערכה הרווחת היא שנתניהו יעדיף שלא להגיע לשיא הקמפיין סמוך לימי הזיכרון והעצרת לציון הטבח של השביעי באוקטובר. פוליטיקה לחוד וזיכרון לאומי לחוד.

אלא שבעוד בלשכת ראה"מ בוחנים לוחות שנה, בשטח הקמפיינים כבר רצים. גדי איזנקוט פתח קמפיין חזיתי נגד נתניהו וחוק הגיוס, עם שלטי חוצות וסרטונים מפלגים בנור"ש הגיוס. יאיר גולן הלך צעד נוסף והצהיר כי אין תרחיש של 61 מנדטים ללא מנסור עבאס. מדובר באמירה שמסמנת כיוון ברור אך גם מציבה תקרת זכוכית לקואליציה הבאה.

ואז הגיע בני גנץ וטרף את הקלפים: מול הצהרות יאיר גולן, שלא יישב עם נתניהו בשום מצב, השיב גנץ כי אם לנתניהו יהיו 61 מנדטים, האחריות הלאומית תחייב שיקול דעת אחר. "אתה המתנה הגדולה ביותר שנתניהו וכן גביר יכלו לבקש", הטיח בגולן.

במישור האישי, הבהיר גנץ כי הוא אינו מתכוון לפרוש מהמרוץ, גם אם הסקרים ימשיכו לחזות שמפלגתו מתנדנדת סמוך לאחוזי החסימה. "אני ממשיך, ואני רואה שיותר אנשים מצטרפים לעמדתך", הצהיר. גנץ שלח עקיצה לעבר שותפיו ומתחריו למחנה המרכז ימין: "איזנקוט ובנט מתחמקים מלהשיב אם ישבו עם ערבים בממשלה, בעוד שליברמן ולפיד טוענים שאי אפשר להקים קואליציה כזו. אני מציג קו ברור". וכך, עוד לפני שהקלפיות נפתחו, גוש האופוזיציה כבר מפוצל בין חרם מוחלט לבין "ממלכתיות מותנית".

גם תיק החינוך כבר הפך לזירת קרב. אבי מעוז דורש את המשרד לעצמו, לפיד מייעד את התיק למירב כהן ומבטיח מיליארדים לחינוך הממלכתי, וקיצוץ למי שלא ילמד ליבה, ויאיר גולן אומר שמפלגתו תדרוש את התיק הזה. במקביל גם בימין לא שקט. ח"כ טלי גוטליב יוצאת חזיתית נגד יו"ר ועדת חוקה, ח"כ שמחה רוטמן מ"החזיתות

"גלנט פגע במדינה כשר ביטחון וניסה לעשות מרד נגד הימין וראש הממשלה" ח"כ משה סעדה, נגד שר הביטחון לשעבר, שאמר כי "נתניהו מתנגד לוועדת חקירה ממלכתית שתחשוף את שקריו". לפי סעדה, גלנט התנגד לרפורמה המשפטית, ובכך היה שותף לפירוק המדינה ופגיעה קשה במצב הביטחוני

מסורתיים ומרכזיים, עולים וותיקים, מעמד בינוני גבוה ומ- תלבוטים פוליטיים. לדבריהם, מערב ראשון היא אינדיקציה חיה לשאלה המרכזית של הבחירות: האם מתלכטי הימין נשארים בגוש או משנים כתובת.

שורה תחתונה: הבחירות לא יוכרעו באולפנים ולא בסי- סמאות. הן יוכרעו על כמה עשרות אלפי קולות של מצביעי ליכוד מתלבטים. שכונת "פרס נובל" עשויה להכריע מי יזכה בפרס הגדול.

בקצרה

פגישות סודיות, סערות קבורה ופיצול סמכויות: שבוע של חשבונות פוליטיים בצל מפגש הפסגה

פגישה סודית: יו"ר האופוזיציה, יאיר לפיד, ויו"ר ועדת הכלכלה, דוד ביטן מהליכוד, הסתגרו בארבע עיניים בחדרו של ביטן למשך 20 דקות. במסדרונות הכנסת כבר החלו לצוץ שמועות על מהות השיחות ביניהם, במיוחד כשהת- דרים בין ביטן ללשכת נתניהו עמוסים בהפרעות ובאיומים על סמכויות. כדאי לצנן את השמועות: ביטן הוא אמנם "מורד" במשרה חלקית, אבל הוא נטוע עמוק מדי בשורשי הליכוד. כנראה שגם לפיד יודע: בשביל פגישה של 20 דקות לא מפרקים בית, מקסימום מעבירים מסר לבעל הבית.

סערה פוליטית: אהוד ברק, אבי מחאת קפלן, מנהיג ההתנגדות לממשלה, שוב משחרר אמירות גזעניות שמח- זירות אותנו לימים אפלים. בתגובה השרה מירי רגב מכינה עבורו תעודת פטירה פוליטית: הצעת חוק שתמנע ממנו להיקבר בחלקת גדולי האומה. לדבריה, ברק הפך לסמל תסכולם של מתנגדי הממשלה. "חבל מאוד שאנחנו לא שומעים אף אחד מאנשי השמאל יוצא נגד הדברים המזעז- עים הללו", סיכמה. מי שכן התייחס לדברי ברק, היה יועצו לשעבר ברק סרי שניסה לגונן עליו. ההתנגדות האובססיבית לנתניהו משבשת את שיקול הדעת.

תפקיד חדש: ד"ר עומר דוסטרי עזב את לשכת ראש הממשלה בקיץ אחרי "חוסר התאמה" (או יחסים עכורים, תלוי את מי שואלים) ומצא בית חדש אצל איתמר בן גביר כדובר המשרד לביטחון לאומי. לעבור מהאקווריום הצ- פוף של נתניהו למגרש של בן גביר זה כמו לעבור מחדר התאוששות לשדה קרב. נקווה עבור דוסטרי, שהביטחון הלאומי יהיה יציב יותר מהביטחון התעסוקתי בקיסריה.

פיצול סמכויות: שיטת "הפרד ומשול" של נתניהו המריאה יחד איתו לווי- נגטון: יריב לוינ מנהל את הממשלה, ישראל כץ מנהל את הקבינט. אף אחד לא מקבל את הכתר המלא, כדי שאף אחד לא ירגיש כמו יורש. כשאין ממלא מקום בלעדי, כולם נשארים נתינים. נתניהו הוכיח שאפשר להיות הבוס הריכוזי ביותר במזרח התיכון, גם כשאתה נמצא פיזית מעל האוקיינוס האטלנטי.

מי חייב יותר: שר המשפטים, יריב לוין, קורא לחרדים "להתעלות לגדול השעה" ולהשלים את חקיקת פיצול סמכויות היועמ"שית. אחרי הכל, הוא מבטיח, זה חשוב לכולם. ח"כ הרב יעקב אשר החזיר אליו את הכדור: הצי- פייה להתעלות היא הדדית, במיוחד כשחוק הגיוס תקוע בצד הדרך. לפני שמפצלים סמכויות משפטיות, רצוי ונחוץ לקיים הסכמים קואליציוניים

בשבוע הבא לא יופיע המדור מקור נאמן. שבת שלום.

לצייר את שאר ראשי המערכות כחפים מכל אחריות הוא פוליטי ושקוף; אך גם כתב ההגנה עצמו מבליט עד כמה הקונספציה הייתה משותפת לכולם.

בשורה התחתונה ניתן לומר, כי המסמכים אינם מזכים ואינם מרשיעים. הם חושפים קונספציה מערכתית עמוקה שחצתה ממשלות ומפקדים. הבחירות הבאות לא יוכרעו רק על השאלה "מי אשם", אלא על השאלה הקשה יותר: מי מסוגל להבטיח שהקונספציה הזו לא תחזור שוב.

וכמו תמיד יש את יאיר לפיד לאיזון ולגיחוך. לפיד פצח במתקפה אישית נגד נתניהו והאשים כי הפרוטוקולים שהציג זויפו. לדבריו, כמה ימים לפני הטבח, הרמטכ"ל וראש השב"כ המליצו להיערך למערכה בעזה בשל התרעות חמורות.

האבסורד הוא, שבלהיטותו לסתור את דברי נתניהו, לפיד מפליל על הדרך את הרמטכ"ל וראש השב"כ: אם הם ידעו והזהירו מפני "התרעות חמורות", מדוע לא נערכו למ- נוע את האסון? מדוע לא הועלו הכוחות? מדוע לא העירו את הדרג המדיני? באופן פרדוקסלי, טיעונו מחזק את עמדת נתניהו.

מדד ראשון

לא בליך ולא רחובות: 4-5 מנדטים במערב ראשון לציון עשויים להכריע את הבחירות

סקרי הבחירות ממלאים את האולפנים שבוע אחר שבוע, עם תוצאות חד משמעיות לכאן ולכאן. אלא שהמציאות מורכבת הרבה יותר. מדובר בסקרי דמה, במחקר לגו של פירוק והרכבה, כאשר מפת המועמדים עדיין אינה סופית. עוד צפויים חיבורים, איחודים, פרישות והפתעות. כך היה תמיד, וכך יהיה גם הפעם. איזנקוט עשוי להצטרף לבנט, לא בטוח שגנץ ילך עד הסוף, וגם לא ברור כמה קולות ישרוף יועז הנדל לגוש. קשה מאוד לחזות מעכשיו את התוצאה, למרות ריבוי הסקרים והתחזיות.

ובכל זאת, מומחי בחירות מצביעים על נקודת הכרעה ברורה: 4-5 מנדטים של מצביעי ליכוד מתלבטים. אלה שעזבו אחרי הטבח, משום שהאירוע התרחש במשמרת נתניהו, אך אינם מתכוונים ללכת שמאלה. הם מתלבטים בין הישארות בליכוד לבין בנט או ליברמן. ההכרעה שלהם עשויה לקבוע את התוצאה.

בעבר הצליחו בחירות הדמי בתיכון בליך ברמת גן לחזות את תוצאות הבחירות. התוצאות בתיכון הזה חזו את מהפך 77 ומאז התקבע השם "מדד בליך". בהמשך הפכה העיר רחובות למדד הבחירות הארצי, כאשר אופן הצבעתה שרטט במדויק את התוצאות. כיום האצבע מופנית למערב ראשון לציון.

מדובר במיקרוקוסמוס ישראלי כמעט מושלם: שכונת כצנלסון הוותיקה, שבה בבחירות האחרונות זכה המרכז- שמאל ל-53%; מנגד, נווה חוף (פואבלו אספניול), שבה 65% תמכו במפלגות הקואליציה. רמת אליהו עם 69% לימין; שכונת רמז הוותיקה עם רוב של 47% למרכז-שמאל. ובתווך שכונת פרס נובל, שבה כ-36% הצביעו למפלגות המרכז וגרעין ליכודי מובהק שעדיין מתלבט.

דווקא שם, כמה אירוני בשכונת "פרס נובל", מזהים הסוקרים את שדה הקרב האמיתי: מצביעי ליכוד שאינם מהגרעין הקשה, שמטרדים מייקר המחיה, מהסגנון ומהמ- שבר של שבעה באוקטובר, אך גם אינם ששים להפקיד את המדינה בידי גוש שמסתמך על המפלגות הערביות. אם הם יישארו בליכוד, נתניהו יוכל להגיע לכאורה ל-61 מנדטים. אם ינדדו לבנט או לליברמן, התמונה משתנה.

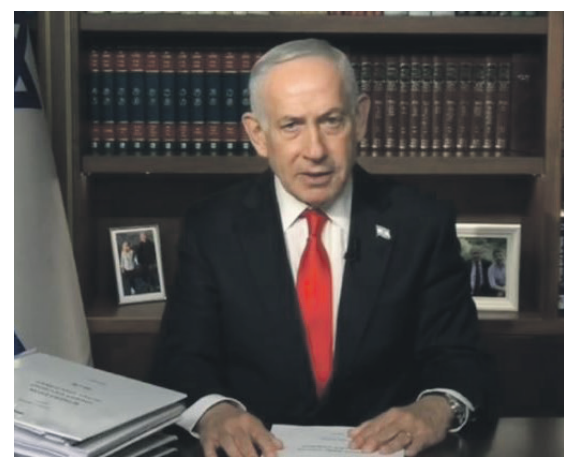
המומחים טוענים אפוא, שמי שינצח במערב ראשון לציון ינצח בבחירות, לא בגלל מיתוס, אלא בגלל התמהיל:

לכסות פעם אחר פעם על עבירות חמורות לכאורה מצד מי שמתיימר להיות שומרי סף, קובע רמון.

שורה תחתונה: השבוע הוגשה תלונה במשטרה נגד מנדלבלט בטענה למסירת תצהיר שקר. שש שנים אחרי אותה אמירה קטנה שלא היה בה כלום - "פרשת משפטים בורשה" - נדמה שהמעגל נסגר, אך השאלות רק מתחילות.

כתב הגנה

מי אמר "חמאס מורתע", מי דרש "לערוף ראשים": המסמכים, הקונספציה והקרב על האחריות

מסמך עב כרס רצוף בציטוטים. נתניהו מציג את 55 העמודים, שהוגשו למבקר המדינה

המחדל הנורא וכל מה שאירע סביבו יעמדו בלב מע- רכת הבחירות הקרובה. האופוזיציה תדרוש ועדת חקירה ממלכתית, נתניהו ידרוש ועדה "לאומית שוויונית", ובינ- תיים הקרב האמיתי מתנהל על התודעה.

בסוף השבוע שעבר חשף ראה"מ את תשובתו הסדורה למבקר המדינה: מסמך עב כרס בן 55 עמודים, רצוף ציטו- טים ופרוטוקולים משיחות קבינט ודיוני ביטחון לאורך יותר מעשור. אחרי שנתיים של תדרוכים והדלפות חד-צדדיות, זו הייתה לראשונה הצגת "גרסת נתניהו" כמקשה אחת, כתב הגנה מתועד מול ההאשמות המופנות נגדו השכם והערב. אלא שהמסמך עושה דבר נוסף: הוא חושף קונצנזוס. לא רק של המערכת הביטחונית אלא גם של כלל הדרג המדיני. לאורך השנים לא הייתה תמיכה אמיתית בכיבוש הרצועה או במיטוט שלטון חמאס מן היסוד. בדיונים שהוצגו מתברר, כי גם כאשר נתניהו העלה אפשרות כזו, הרמטכ"לים, ראשי השב"כ ושירי הביטחון דחו אותה כ"שגיאה אסטרטגית".

מה כן נותר על השולחן? דוקטרינת "גיוזם הדשא": הרתעה, סבכים, הסדרה, מקלות וגזרים. מצד אחד הכנסת פועלים והקלות אזהרות, ומצד שני סיכולים ממוקדים והפצצות.

לדברי נתניהו, הוא התריע לאורך השנים מפני התחזקות חמאס, דרש היערכות למהלכי סיכול ואף דחף לעריפת ראשי הארגון. זאת בעוד ראשי מערכת הביטחון הזהירו מפני הסלמה, דיברו על הרתעה מספקת והעדיפו מהלכים של הסדרה והטבות אזהרות. בדיוני קבינט מצוטטים רמטכ"לים וראשי שב"כ כמי שאמרו כי "חמאס מורתע" ו"לא מעוניין במלחמה".

שלושה שבועות לפני הטבח, הוצג מסמך מודיעיני הקובע, כי חמאס דוגל ב"שימור השקט". ימים ספורים לפני השבעה באוקטובר דווח, כי "השקט שב אל הגדר" וכי "הסיכוי למערכה רחבה נמוך".

על פי המסמכים, נתניהו טוען: התריתי, דרשתי מוכנות, ביקשתי סיכולים והמערכת בלמה. מתנגדיו טוענים: אתה הראש, האחריות עליך. שתי הטענות נכונות בחלקן. הניסיון